

Küçük Dingo

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Dingo

Aysel Banu YAVUZAL

Geniř, kumlu ölde, güneřin sıcak parladıđı ve rüzgârın kızıl kumulların üzerinde fısıldadıđı yerde küçük bir dingo yařardı. Tüyleri altın kumun rengindeydi ve büyük, dik kulakları her sesi dinlerdi. Parlak kehribar rengi gözleri ve ucu beyaz, yumuřak, gür bir kuyruđu vardı. Ama küçük dingo çok yalnızdı, ünkü boş ölde onunla oynayacak kimse yoktu.

Her gün dingo kumulların üzerinde kořturur, bir arkadaş bulmayı umardı. Kuru havayı koklar ve ufku izlerdi. Bazen bir kertenkelenin kaçıştığını ya da yükseklerde uçan bir kuşu görürdü, ama kimse oynamak için durmazdı. Geceleri tek başına kıvrılır ve rüzgârı dinlerdi. 'Keşke bir arkadaşım olsaydı,' diye iç çekerdi, kehribar gözleri hüznölü ve yalnız.

Bir öğleden sonra kara bulutlar toplandı ve nadir görülen bir yağmur yağmaya başladı. Şıp, şıp, şıp! Küçük dingo burnunu kaldırdı ve altın tüylerinde serin damlaları hissetti. Yağmurda dans etti, mutlu ve ıslaktı. Yağmur durduğunda çöl taze ve yeni kokuyordu. 'Belki harika bir şey olmuştur,' diye düşündü ve keşfe çıktı.

Koştururken dingo ileride güneş ışığında parlayan yeşil bir alan fark etti. Böyle bir şeyi hiç görmemişti! Kuru çalılarının arasından geçti ve nefesi kesildi. Kayaların arasında saklı bir gizli bahçe vardı. Her renkten çiçekler başlarını sallıyor, uzun otlar salınıyordu. 'Bu nasıl olabilir?' diye fısıldadı dingo, gözleri hayretle kocaman açılmış.

Küçük dingo bahçeye adım attı, patileri yumuşak, nemli toprağa gömüldü. Parlak kırmızı çiçekler, sarı papatyalar ve tanımadığı mor çiçekler gördü. Taşların arasından küçük bir su deresi akıyordu. 'Burası çöldeki en güzel yer!' dedi. Mutlu hissetti, ama biraz da tedirgindi. Burada yalnız mıydı?

Tam o sırada küçük bir hışırtı duydu. Yapraklı bir çalının arkasından gümüşü mavi tüylü ve uzun, tavşan gibi kulaklı küçük bir yaratık göründü. Tüylerinden hafif bir parıltı süzülüyor gibiydi. Minik pembe bir burnu ve parıldayan büyük koyu gözleri vardı. Boynunda küçük, örgü ot bir kese asılıydı. Yaratık dingoya baktı, sonra utangaç ve temkinli bir şekilde geri çekildi.

'Merhaba!' dedi dingo nazikçe. 'Sana zarar vermem. Benim adım Dingo.' Yaratık yeniden dışarı baktı. 'Ben Bilby,' diye fısıldadı. 'Burası benim bahçem. Burada daha önce hiç dingo görmemiştim.' Dingo kuyruğunu salladı. 'Bahçen harika! Yağmurdan sonra buldum.' Bilby bıyıklarını oynattı ve küçük bir adım attı.

Bilby hâlâ utangaçtı. Tohum kesesini sıkıca tuttu ve kocaman gözlerle dingoyu izledi. 'Bitkileri her gün sularım,' dedi yumuşak bir sesle. 'Ama güneş çok sıcak ve su az.' Dingo bazı çiçeklerin boynunu büktüğünü gördü. 'Ben yardım edebilirim!' dedi. 'Bana ne yapacağımı göster.' Bilby gözlerini kırptırdı, şaşırmıştı. Daha önce kimse yardım etmeyi teklif etmemişti.

Birlikte susamış bitkileri suladılar. Dingo küçük dereden ağzıyla su taşıdı ve köklere damla damla akıttı. Bilby narin patileriyle suyu nazıkçe aldı. Yan yana çalıştılar ve çiçekler başlarını kaldırmaya başladı. 'Bunda iyisin,' dedi Bilby, yüzünde küçük bir gülümsemeyle. Dingo'nun kuyruğu mutlulukla sallandı.

Çalıştıktan sonra dingo acıktı. Kesesinde bazı meyveler vardı—hayır, kesesi yoktu, ama daha önce bazı tatlı meyveler bulmuştu. 'Biraz ister misin?' diye sordu, onları bilby'ye uzatarak. Bilby'nin gözleri kocaman oldu. 'Benim için mi?' diye fısıldadı. Bir meyve aldı ve kemirdi. 'Teşekkür ederim,' dedi. 'Çok nazıksın.'

Güneş yükseldi ve bahçe ısındı. Dingo soluyarak gölge aradı. 'Beni takip et,' dedi Bilby. Dingoyu büyük bir kayanın altındaki serin bir yere götürdü; orada eğrelti otları büyür ve hava tazeydi. 'Burası benim gizli gölgem,' dedi Bilby. Dingo uzandı, serinliğe minnettardı. 'Mükemmel bir yer bulmuşsun,' dedi.

Bilby dingoyu taşların arkasında saklı küçük, berrak bir su birikintisine götürdü. 'İç,' dedi. Dingo serin suyu yaladı ve su tatlı geldi. 'Hayatımda içtiğim en iyi su,' dedi. Bilby gülümsedi. 'Sen bahçeme yardım ettin, ben de sana yardım ediyorum.' Gölgede birlikte oturdular ve dingo kalbinde sıcak bir parıltı hissetti. Bir arkadaşı vardı!

'Yarın yine gelir misin?' diye sordu Bilby, sesi umut doluydu. 'Elbette!' dedi Dingo. 'Baheyle birlikte ilgilenebiliriz.' Bilby başını salladı ve kulaklarının evresinde küçük bir parıltı dans etti. 'Bunu isterim,' dedi. 'Ve belki şansımız yaver giderse daha ok yağmur yağar.' Gökyüzüne baktılar ve gülümsediler.

O günden sonra dingo ve bilby her gün gizli bahçede buluştu. Bitkileri suladılar, yiyeceklerini paylaştılar ve çiçeklerin arasında saklambaç oynadılar. Dingo başkalarına yardım etmenin kalbini doldurduğunu öğrendi. Bilby yeni bir arkadaşla güvenilebileceğini öğrendi. Birlikte çölü biraz daha yeşil ve çok daha mutlu ettiler.

Bir akşam kara bulutlar yeniden toplandı. Şıp, şıp! Bahçeye yağmur yağdı. Dingo ve bilby yağmurda dans ettiler, gülerek. 'Bahçemiz büyüyecek!' dedi Bilby. 'Dostluğumuz da büyüyecek,' dedi Dingo. Birlikte durup yapraklarda parıldayan yağmur damlalarını izlediler, birbirlerine her zaman sahip olacaklarını bilerek.

Ve böylece, çölün kalbinde, küçük bir dingo ve büyülü bir bilby her türlü hazineden daha değerli bir şey buldular: gerçek bir dost. Gizli bahçeleriyle ilgilendiler ve daha çok yağmur yağmasını umdular. Çünkü güven yardımsever davranışlarla büyür ve dostluk her günü daha aydınlık yapar—en kurak çölde bile.